

AdevarulPrezent.com

Esential Sau Ne-Esential?

Written by **Dennis Priebe**

Pâna în prezent, natura umana a Domnului Hristos a constituit subiectul multor discutii si dezbateri. Prea multe, dupa parerea multora. "Destul cu argumentarile", spune ei. "Este timpul sa ne concentram asupra a ceea ce este esential - dezvaluirea unui spirit asemenea lui Hristos în fata oamenilor din jurul nostru". Editorii revistelor Ministry si Adventist Review au adresat un apel la încetarea dezbaterilor privitoare la natura Domnului Hristos.

În august 1989, Institutul de Cercetari Biblice de la Conferinta Generala a emis "Un apel pentru unitatea bisericii". În acest document se afla opinia urmatoare: "Biserica mondiala nu a considerat niciodata aceste subiecte (natura lui Hristos, natura pacatului) ca fiind esentiale pentru mântuire sau pentru misiunea bisericii ramasitei. . . Atât timp cât anumite grupari, din America de Nord si diviziunile de dincolo de ocean, sustin concepii de felul acesta, le expun în mod public si le agita, nu poate exista o unitate puternica în organizatia mondiala a bisericii ramasitei. Aceste subiecte trebuie sa fie lasate de o parte si nu trebuie impuse poporului ca fiind necesare".

Multi dintre noi ar prefera sa urmeze acest sfat. Suntem prea obositi de dezbaterile aparent nesfârsite si am dori sa ne ocupam de alte subiecte. Este descurajator sa asistam la divizarea poporului lui Dumnezeu asupra unui subiect în privinta caruia, în primii o suta de ani, a existat o unitate esentiala. Dar, în ultimii patruzeci de ani, s-a creat o situatie noua. Dezbaterile au promovat interpretari noi ale subiectului naturii umane a Domnului Hristos. Sursa acestor interpretari s-a aflat în afara Adventismului, venind, în principal, din partea teologilor evanghelici ai protestantismului ortodox. Noi am fost foarte impresionati de argumentele si sinceritatea lor. Iar interpretarile lor au stârnit interesul multor teologi adventisti, determinând aparitia a numeroase carti si articole, care solicitau schimbare a concepiei noastre istorice cu privire la natura Domnului Hristos.

Este destul ironic faptul ca, atunci când unii au protestat fata de acceptarea acestor idei noi în Adventism, si când protestatarii au început sa foloseasca metode de comunicare (predici, carti, articole, casete) asemanatoare celor folosite de promovatorii ideilor noi, stigmatul divizarii si al agitarii a fost asezat asupra protestatarilor, în loc de a fi asezat asupra initiatorilor. Eu cred ca în timpul primelor secole al crestinismului, când unii crestinii au început sa protesteze împotriva de transferului treptat al sfinteniei sâmbetei asupra duminicii, a avut loc un fenomen similar.

Lasând ironia la o parte, întrebarea aflata în centrul dezbaterii este simpla: Având în vedere ca natura umana a lui Hristos a devenit un subiect dezbinator în Biserica Adventista de Ziua a Saptea, oare trebuie sa fie abandonat, de dragul unitatii bisericii? Chiar daca cei care protesteaza împotriva noilor interpretari simt ca dovezile se afla de partea lor, este subiectul acesta "esential" pentru misiunea bisericii ramasitei? Eu, cel puțin, as fi încântat sa încetez discutia imediat, daca acest subiect ar fi unul dintre multele subiecte interesante, dar neesentiale, din Biblie. Pentru multe dintre întrebările noastre, vom avea parte de raspunsuri clare, numai dupa încheierea istoriei acestui pamânt. Dar, apartine subiectul naturii umane a lui Hristos, acestei categorii de probleme?

Dupa o atenta considerare, opinia mea este ca subiectul naturii umane a lui Hristos este întru totul esential pentru misiunea bisericii ramasitei. De fapt, succesul sau esecul întregului crestinism poate fi legat în mod direct de subiectul acesta. În ciuda faptului ca traiesc un sentiment de retinere fata de desconsiderarea statului adresat în apelul citat anterior, care cheama la unitatea bisericii, acest subiect are prea multe

implicatii, ca sa pot ramâne tacut. Daca tacerea mea îngaduie ca una dintre noile interpretari sa câștîge, prin neglijenta mea, si daca aceasta contribuie la esuarea planului lui Dumnezeu de a declansa o miscare a bisericii ramasitei, atunci luxul tacerii si al evitarii stigmatului presupune un pret mult prea mare pentru constiinta mea.

Exista doua aspecte vitale ale lucrarii de rascumparare realizate de catre Domnul Hristos, asupra carora, înțelegerea subiectului naturii umane a lui Hristos are implicatii foarte semnificative. Primul aspect aseaza sub semnul întrebării rolul mortii Domnului Hristos, ca jertfa substitutiva pentru pacatele omenirii, pe care îl are. Altfel spus, ar putea moartea Domnului Hristos sa înlocuiasca din punct de vedere legal si concret moartea meritata de noi, astfel încât sa putem fi iertati de pacatele noastre? Cel de-al doilea aspect se refera la relatia dintre viata traita de Domnul Hristos pe pamânt, si viata noastra de zi cu zi. Care este relevanta vietii lui Hristos, de acum doua mii de ani, asupra vietii noastre contemporane? În rezumat, subiectul naturii Domnului Hristos are o semnificatie substantiala în înțelegerea Lui, atît ca Înlocuitor, cît si ca Exemplu al nostru.

A dovedit Domnul Hristos falsitatea acuzatiilor Satanei?

Punctul central al atacului lui Satana asupra dreptului lui Dumnezeu de a governa universul a fost, înca de la început, legea lui Dumnezeu. Daca s-ar putea dovedi ca legea lui Dumnezeu este gresita, atunci ar fi clar ca sistemul de guvernare a fost bazat pe o temelie gresita, si aceasta ar fi cea mai convingatoare dovada a faptului ca, însusi caracterul lui Dumnezeu este gresit. (Pentru o mai profunda înțelegere a acestui subiect, as sugera studierea capitolului intitulat "S-a sfârșit" din Hristos lumina Lumii).

Când Domnul Isus a venit pe pamânt, cea mai importanta misiune a Sa a fost aceea de a dezvalui caracterul lui Dumnezeu atît pentru fiintele cazute, cît pentru cele necazute, astfel încât Dumnezeu sa poata fi pe deplin îndreptat în fata acuzatiilor aduse de catre Satana. Când iudeii au pus la îndoiala misiunea lui Domnului Isus, El a raspuns, "Cel ce M-a trimis este adevarat; si Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii" (Ioan 8:26). Cu alte cuvinte, obiectul adevaratei probleme nu a fost persoana Domnului Isus, ci credibilitatea lui Dumnezeu însusi. Într-o alta ocazie, Domnul Isus i-a spus lui Filip: "Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatal, care locuieste în Mine, El face aceste lucrari ale Lui" (Ioan 14:10).

Prin urmare, acuzatia Satanei a fost ca legea lui Dumnezeu nu poate fi respectata de catre îngeri, de catre fiintele necazute si de catre omenirea recent creata - aceasta a fost Acuzatia A. Apoi, Satana a pretins ca omenirea cazuta nu va putea ține legea lui Dumnezeu - acesta a fost Acuzatia B. Deoarece majoritatea crestinilor par sa înțeleaga mai greu Acuzatia B, inclusiv adventistii, ar fi bine sa revedem cîteva dovezi inspirate.

"Satana, îngerul cazut, a declarat ca, dupa neascultarea lui Adam, nici un om nu va putea pazi legea lui Dumnezeu. El a pretins ca va fi imposibil ca fii si fiicele lui Adam sa pazeasca legea lui Dumnezeu. Prin urmare, L-a acuzat chiar pe Dumnezeu, de lipsa înțelepciunii si a iubirii. Daca oamenii nu pot pazi legea, greseala se afla la Cel care a dat legea. În prezent, cei aflati sub controlul lui Satana, repeta aceste acuzatii împotriva lui Dumnezeu, afirmând ca oamenii nu pot pazi legea lui Dumnezeu. Domnul Isus S-a umilit, preluând natura umana în locul celei divine, pentru a putea deveni reprezentantul si capul familiei omenesti si pentru a condamna pacatul în trup, atît prin învatatura cît si prin exemplu, dovedind falsitatea acuzatiilor lui Satana" (ST. Vol. 3, 264).

Acuzatiile Satanei puneau în mod evident la îndoiala capacitatea omului de a pazi legea lui Dumnezeu. Ar trebui subliniat, de asemenea, ca Domnul Isus S-a umilit de bunavoie, coborându-se la nivelul la care se putea întâmpina în mod direct acuzatiile Satanei, în calitate de reprezentant al familiei omenesti, ai carei membri s-au nascut în conditia de pacat, cu exceptia lui Adam.

"El a venit în lumea aceasta, pentru a fi ispitit în toate lucrurile ca si noi, dovedind universului ca în lumea pacatului, fiintele omenesti pot trai o viata care poate purta semnul aprobarii lui Dumnezeu". . . . Satana a declarat ca fiintele omenesti nu pot trai fara sa pacat" (RH, vol. 5, 120). Observati din nou, ca acuzatia Satanei se refera la fiintele omenesti din lumea pacatului. O parte a misiunii Domnului Hristos a constat în "a-i dovedi universului ceresc, lui Satana si tuturor fiilor cazuti si fiicelor lui Adam, ca, prin harul Sau, natura umana poate pazi legea lui Dumnezeu" (MLT 232). "Prin lucrarea rascumparatoare a lui Hristos,

guvernământul lui Dumnezeu este îndreptatit. Cel Atotputernic este facut cunoscut ca Dumnezeuul iubirii. Iar acuzatiile Satanei sunt respinse" (DA 26).

Asadar, respingerea acuzatiilor aduse de Satana împotriva legii si caracterului lui Dumnezeu, a constituit un aspect crucial al lucrării rascumparatoare a lui Hristos. A respins Domnul Hristos doar Acuzatia A, sau a respins El, atât Acuzatia A cât si Acuzatia B? Lucrearea de rascumparare își atinge scopul si caracterul lui Dumnezeu putea fi dezvaluit pe deplin, numai daca Domnul Hristos respingea ambele acuzatii. Numai prin respingerea ambelor acuzatii, Domnul Hristos putea îndeplini rolul de reprezentant si cap al familiei omenesti, acreditat, atât din punct de vedere legal si cât si practic, sa actioneze ca reprezentat al omului si sa poata muri în locul tuturor oamenilor. Moartea substitutiva a lui Hristos poate fi valida în curtile universului, numai prin respingerea ambelor acuzatii.

Ce ar fi dovedit Domnul Hristos, daca ar fi preluat natura necazuta a lui Adam? El ar fi dovedit ca omul necazut poate asculta legea lui Dumnezeu, dezmințind astfel Acuzatia A. Ce ar fi dovedit Domnul Hristos, daca ar fi preluat o natura partial asemenea lui Adam si partial asemenea noua? Ar fi dovedit ca oricine este partial asemenea lui Adam si partial asemenea noua poate asculta legea lui Dumnezeu, desi nu a existat nici un om care sa fi avut o natura de felul acesta. Prin urmare, Domnul Hristos a putut respinge Acuzatia B, numai daca a preluat natura cazuta a omului. Domnul Hristos își putea îndeplini misiunea de Rascumparator al întregului neam omenesc decazut, numai daca Se aseza în rândul celor cu o natura umana cazuta. Iar universul care asista la aceasta lucrare, înțelege în mod clar ca, daca natura cazuta poate asculta, prin har, legea lui Dumnezeu, natura necazuta poate asculta legea si mai usor.

Daca Domnul Isus ar fi evitat urâtenia naturii umane cazute, si ar fi beneficiat de o scutire speciala în privinta unor aspecte ale naturii cazute, fiind doar partial asemenea noua, atunci, cine, din acest univers, a respins acuzatiile Satanei? Cine a dovedit ca "fiii cazuti si fiicele lui Adam" care traiesc "în aceasta lume a pacatului" pot, în mod real, "sa pazeasca legea lui Dumnezeu" si "sa traiasca fara pacat"? "Toti oamenii au pacatuit", deci nici o fiinta umana cazuta nu a fost capabila sa respinga acuzatiile lui Satana. Si daca acuzatiile lui Satana nu au fost respinse pâna acum, ce drept are Domnul Hristos sa reprezinte neamul omenesc? Într-o situatie de felul acesta, adevarul cumplit ar fi, ca nu suntem cu nimic mai aproape de anihilarea finala a pacatului de pe aceasta planeta, decât a fost Adam în momentul pacatului sau. Neamul omenesc ar fi condamnat sa ramâna fara Mântuitor.

Cu alte cuvinte, preluarea naturii cazute de catre Domnul Hristos a fost esentiala pentru misiunea de a respinge acuzatiile Satanei si de a fi reprezentantul neamului omenesc decazut. În The Desire of Ages, pp. 311-312, acest aspect este exprimat într-o maniera dramatica. "Scara vazuta de Iacov, cu baza sprijinindu-se pe pamânt, iar vârful atingând portile cerului si ajungând pâna la tronul slavei, era Domnul Hristos. Daca acea scara nu ar fi reusit sa atinga pamântul, chiar si numai cu o singura treapta, noi am fi fost pierduti. Dar, Domnul Hristos a coborât pâna la noi. El a preluat natura noastra si a învins, pentru ca, prin primirea naturii Sale, sa putem învinge si noi". Singura modalitate ca Domnul Hristos sa poata fi Înlocuitorul nostru era aceea de a "atinge pamântul", si singura modalitate ca El sa poata face aceasta a fost preluarea "naturii noastre", care, în mod clar, nu este natura lui Adam cel necazut în pacat. Domnul Hristos putea fi Înlocuitorul nostru legitim, numai pasind pe calea primejdioasa a acceptarii naturii noastre cazute pe întreaga durata a Întrupării.

Poate omul sa asculte legea lui Dumnezeu în mod desavârsit?

Situatia prezentata aici într-adevar foarte simpla. Apocalipsa 14:5 descrie ultima generatie de credinciosi, spunând: "si în gura lor nu s-a gasit minciuna, caci ei sunt fara pata înaintea tronului lui Dumnezeu". Poate Dumnezeu sa îndeplineasca în mod real aceasta fagaduinta? Ce dovada concreta avem ca asemenea oameni vor exista, cu exceptia faptului ca este afirmat în cuvintele acestei fagaduinte?

Cu multi ani în urma, cineva observa cu discernamânt: "Cei care învata ca Domnul Hristos a luat o natura umana superioara, trag concluzia logica ca, în viata aceasta, restul oamenilor sunt incapabili de a respecta în mod desavârsit legea lui Iehova". Aceasta este o deductie foarte simpla si logica. Daca Domnul Hristos a fost capabil sa respecte legea în mod desavârsit, datorita naturii sale desavârsite, atunci, atât timp cât noi avem o natura cazuta si imperfecta, ascultarea desavârsita constituie o imposibilitate. În acest caz, împlinirea profetiei din Apocalipsa 14:5 se afla într-un pericol real.

Sa revenim la acuzatia respinsa de catre Domnul Hristos. Daca Domnul Hristos a respins Acuzatia A, El a dovedit ca legea poate fi pazita în mod desavârsit, dar numai dupa gloriificare. Însa, daca Domnul Hristos a respins Acuzatia B, atunci a dovedit ca cei 144.000 pot pazi legea în mod desavârsit, chiar în natura cazuta.

Daca Domnul Hristos nu a dovedit posibilitatea ascultarii desavârsite într-o natura cazuta, atunci, ascultarea desavârsita a ultimei generatii, ramâne doar o situatie teoretica, deoarece nimeni nu a reusit înca pâna acum. Dar, daca Domnul Hristos a demonstrat ca natura cazuta poate asculta în mod desavârsit legea lui Dumnezeu, atunci, victoria celor 144.000 este mult mai mult decât o situatie teoretica. Ea devine o fagaduinta întemeiata pe o dovada reala, concreta si factica.

Urmatoarele declaratii dezvaluie în mod clar relatia dintre ascultarea Domnului Hristos si ascultarea noastra. Dumnezeu nu-i cere omului nimic imposibil . . . Domnul Hristos a pazit legea si prin aceasta a dovedit în mod incontestabil ca orice om poate sa faca acelasi lucru (RH, vol. 4, 293). Orice om care asculta, prin credinta, poruncile lui Dumnezeu, va reusi sa ajunga în starea fara pacat în care a trait Adam înainte de a cadea. Domnul Hristos a preluat natura umana si, prin viata Sa desavârsita, a demonstrat falsitatea pretentiilor aceluia care îi acuza în mod neîncetat pe cei care se straduiesc sa asculte legea lui Dumnezeu (ST. vol. 4, 253). Fagaduinta lui Dumnezeu cu privire la ascultarea desavârsita se întemeiaza pe dovezi istorice foarte solide - ascultarea lui Hristos în natura noastra - iar noi avem nevoie de împlinirea ei evidenta. Inspiratia, de asemenea, ne-a adresat un avertisment plin de putere: "În concluziile noastre, comitem numeroase greseli, datorita conceptiilor gresite despre natura umana a Domnului nostru. Când atribuim naturii Sale umane, o putere pe care omul nu o poate avea în propria lui lupta cu Satana, anulam caracterul deplin al umanitatii Sale (7BC 929). Nu faceti nici o greseala aici. Înaintea de cea de a doua venire, nu putem detine însusirile puternice ale naturii necazute a lui Adam. Nu cumva suntem în pericolul de a anula caracterul deplin al umanitatii lui Hristos, anulând în felul acesta si lucrarea Sa de rascumparare pentru om?"

Concluzie

În concluzie, subiectul naturii umane a Domnului Hristos este cât se poate de esential pentru biruinta lui Hristos în marea lupta si implicit pentru revendicarea legii lui Dumnezeu, a caracterului Sau si a ultimei respingeri a acuzatiilor lui Satana. Natura umana a lui Hristos este cât se poate de esentiala pentru succesul demonstratiei finale a loialitatii si ascultarii, prin harul lui Dumnezeu, în experienta celor care vor trai dupa încheierea timpului de proba. Nu putem ramâne tacuti, în acest timp crucial al istoriei omenirii, când adevarul frumoasei lucrari rascumparatoare a lui Hristos este în pericolul real de a fi spulberat si chiar pierdut într-o sincera dar gresita încercare de a deveni mai ortodoxi, conformându-ne standardelor teologiei evanghelice. Ar fi mult mai bine sa ne dedicam cercetarii înțelegerii unice a adventistilor de ziua a saptea, cu privire la Evanghelie, la întrupare, a marii lupte si a subiectelor implicate în curatirea finala a sanctuarului.